

AUTORSKÉ PRÁVA NA HRY SÚ VYHRADENÉ. ŽIADEN TEXT NESMIE BYŤ POUŽITÝ NA ĎALŠIE ŠÍRENIE BEZ PREDCHÁDZAJÚCEHO PÍSOMNÉHO SÚHLASU AUTORA.

All right reserved.

Vynechali sme niektoré strany a v prípade, že chcete s textom pracovať a ďalej ho šíriť, ozvite sa nám, prosím mailom: tichoaspol@gmail.com. Ďakujeme za pochopenie.

Miloš Janoušek

Paťa a (asi) sedem trpaslíkov

alebo

Rozprávka o tom, že niekedy trpaslíkov sa nedopočítaš, ani keby hladní po lese chodili

OSOBY:

PAŤA, zblúdila ovca so sklonom k expanzívnej gastronómii

PUSTOVNÍK, meditátor lesný

KÚZELNÍK, mág neobmedzených možností

VLÁDCA LESA, vládca lesa

1. TRPASLÍK, profesorský typ

2. TRPASLÍK, básnik, večne žasne

3. TRPASLÍK, skeptik-pesimista a navyše aj lenivý

4. TRPASLÍK, najmladší a teda aj najviac cepovaný trpaslík

Prvý obraz

Zotmie sa, zavládne tajomná atmosféra. Paťa vo zvuku akoby varila a komentuje tajomným hlasom

PAŤA: Vezmeš dve lyžice rannej rosy, trochu pavučín z drevenej povaly, za hrst' peria z čierneho kohúta a zajačiu labku, prasličku a papradie natrhané o polnoci na svätého Jána a to všetko variš za mesačného splnu. Potom naleješ do pohára a na jeden dúšok vypiješ.

Ozve sa ohlušujúca rana. Svetlo

Druhý obraz

Paťa stojí s varechou v jednej a otvorenou knihou v druhej ruke v lese.

PAŤA: Kde som to? Toto nie je môj domov. Môj útulný panelákový 3 + 1 s príslušenstvom, na šiestom poschodí bez výťahu vyzerá trochu inak. Modernejšie. A to naokolo, to je čo? Íha, tuším stromy. A koľko... Ako v nejakom horore. Kde sú električky, trolejbusy, autobusy, paneláky? A všetko je také obrovské... Alebo to ja som taká malá? A majú tu mizerné osvetlenie a značky!

Všetko začalo tak nevinne... Kuchárskou knihou. Viete, ja hrozne rada varím. A nikdy nevynechám žiadnu príležitosť, aby som nevyskúšala niečo nového. A čo je dôležité - zbieram kuchárske knihy. Mám doma všetky od výmyslu sveta. A tak sa to vlastne všetko začalo. Kúpila som si knihu o slovenskej národnej i slovenskej medzinárodnej kuchyni, o kuchyni francúzskej, maďarskej, dostala som španielsku kuchársku knihu, v jednej súťaži som vyhrala knihu o mexickej kuchyni... A tam som mala prestať! Mala som skončiť s exotikou, nanajvýš tak si niekde ešte opísať zopár japonských receptov, napríklad (*výrazne expresívne, s akcentom ako odkukaným od Tošira Mifuneho - to je jeden slávny japonský herec, obľúbený herec Akira Kurosawu, ale to hovorím len tak mimochodom - a prípadne môže pri vyslovovaní názvov zaujať rôzne choreografie z oblasti japonskej bojovej kultúry*) šišija-suši, nigiri-zuši, čirazuši, kacudon alebo ojako jakitori donburi... Rozumiete tomu? Nie? Nevadí, ani ja. Ale znie to veľmi dobre. Mňam. (*Vzdychne si*) No, nemala som pokúšať osud. Ale stalo sa...

Jedného dňa sa mi dostala do rúk kniha. Taká veľmi stará, zaprášená, s čudnými znakmi. A na obálke boli akési krivule a hrnce. "Aha, kuchárska kniha," potešila som sa. "Budú špeciality."

Už tie názvy ma mali varovať. Zajac v župane - no, povedzme, to ešte nie je také zlé. Dračí chrbát s obalovanými krídlami - aj to sa dá chápať ako ... no, ako básnická metafora. Ale potom to prišlo. Netopiere v aspiku. Pavúcie stehienka na kyslo. Žabie jazýčky na jedovatej smotane. Šumivý čarodejnicky prášok. Čertovo kopyto na divoko. Černokňažnícky kameň plnený machom. Najmä jeden recept ma

zaujal - transportný sirup na potulky v čase a priestore. A ten som začala variť. ... a teraz som tu, v tomto prečudesnom lese... Čo teraz? Musím sa trochu porozhliadnuť. (Škriabe sa na "balvan", ktorý je vlastne zamaskovaný Pustovník). Šmýka sa, potvora...

PUSTOVNÍK: Čo je to? Neložiť, nedupať, nešmýkať sa, neotravovať!

PAŤA: Ach, odkiaľ je ten hlas? Sú tu ľudia? Hej, dobrý človek, kde ste? Áááá... ("Balvan" sa pohne a Paťa, ktorá sa naň už vyškriabala, padá) Áuuuu... No dovoľte...?! Balvan jeden neotesaný. To je strašné, čo už si tá príroda dovoľuje!

PUSTOVNÍK: Kto ti je príroda, há? Kto ti dovolil nadávať mi do balvanov, há? A do tretice - kto ti dovolil ložiť mi na chrbát? Há???? Nevyhral som ho v lotérii - to je môj súkromný, ťažko vypestovaný chrbát!

PAŤA: Ja som myslela... Ja som chcela... Ja som nevedela....

PUSTOVNÍK: Mlčať! Nerušiť! Tu sa len tak nevysedáva - tu sa medituje.

PAŤA: Čože sa...?

PUSTOVNÍK: Me-di-tu-je... (chce sa vystrieť, prepadne ho bolesť) Auúúú...

PAŤA: Medituje auúú? Auúúúúúú? Auúauaúúúú... (vyje, potom ostrážito) Vy ste vlk? (Hrdinsky) Dobre, nevzdám sa bez boja, som divá mačka - mňauúú tssss tssss (mňauká, syčí a seká pazúrmí)

PUSTOVNÍK: Čo si úplne na hlavu? Aký som ja vlk? Som pustovník Archibald. Sedím tu v lese a premýšľam nad svetom.

PAŤA: Íha?! Je to ťažká práca? A uživí vás to?

PUSTOVNÍK: Vôbec nie. A ešte ma aj pošlapú. Mizerná práca. Radšej by som robil - napríklad trhača lístkov. Odtrhneš - zahodíš. Odtrhneš - zahodíš. Odtrhneš -

PAŤA: - zahodíš.

PUSTOVNÍK: Figu borovú. Nezahodíš. Všimneš si, že lístok je neplatný, tak ho vrátiš späť. A zahodíš dotyčného. Teda vyhodíš...

PAŤA: Skutočne napínavé.

PUSTOVNÍK: Nest'ážujem sa. Preto by som to chcel robiť. Alebo by som chcel byť meteorológom.

PAŤA: Ešte toto...!?

PUSTOVNÍK: Veru. Meteorológom. Vezmem si žabičku - rosničku, natiahnem ju na pol siedmu ráno, aby nezaspala a podľa nej budem predpovedať počasie. Keď bude rosnička na rebríku, idem na prechádzku. Ak bude pod rebríkom, sedím doma.

PAŤA: Ale prečo? Čo má spoločné rebrík a vaša prechádzka?

PUSTOVNÍK: Dost'. Pretože keď je rosnička zalezená pod rebríkom, vonku prší. A keď vonku prší, tak ja sedím doma. Už je to jasné? Ty by si nemohla robiť meteorológa. Čo - meteorológa. Ty by si nemohla robiť nič!

PAŤA: *(snaživo pripúšťa)* Budem sa to musieť o tých rosničkách doučiť. *(Obzerá si ho skúmavo)* Hmm. Ale musím povedať, že vás by som tu nečakala.

PUSTOVNÍK: *(hašterivo)* A koho by si tu čakala? Veveričku?

PAŤA: Napríklad... Veveričku, medveďa, líšku, srnu, jeleňa, vlka, možno aj sysľa alebo vydru..... Ale pustovníka veru nie...

PUSTOVNÍK: A to už prečo? Čo ti vadí na pustovníkovi?

PAŤA: Akosi sa mi nehodí do lesa. Pýtam sa - je pustovník stály obyvateľ našich lesov? Odpovedám celou vetou - nie, pustovník nie je stály našich obyvateľ lesov. Výborne, za správnu odpoveď dostávam desať bodov a postupujem do ďalšieho kola. *(Ukláňa sa naokolo a žne ovácie)*

PUSTOVNÍK: Tak moment - pustovník je stály obyvateľ našich *(ukazuje na seba)* lesov. Je a je a - aj bude!!

PAŤA: Nie je. A nebude!

PUSTOVNÍK: Je...

PAŤA: A nie je...

PUSTOVNÍK: A je... A je... A jéje - au. *(V zápale diskusie si nevšímne koreň a zakopne oň)* Vidiš - to kvôli tebe budem mať teraz môj pustovnícky palec celý fialový. *(Sadne si a fúka si na palec)* Náhodou - pustovník patrí do lesa a les bez pustovníka nie je les, ale len napodobenina lesa. Dokážem ti to. Zhodou okolností tu so sebou mám katalóg stredoeurópskych lesov. Aha, tu je to čierne na bielom, vlastne zelené na bielom: *(číta)* Schwarzwaldský les - borovicový les s jedným pustovníkom. A tu zas Hornobavorský bukový les - tiež s jedným pustovníkom, dokonca storočným. A tu vidím dubovo-bukovo-borovicový les v Limbachu, dokonca až s dvomi pustovníkmi. Hmmm - ale to je skutočne luxusný les... Ten si nemôže dovoliť hocikto. *(Obráti stránku)* A ešte jeden dôkaz - tu píš, že už od 12. storočia žije v každom lese pustovník. Poznámka - ak žije na púšti, tak sa volá pušťovník.

PAŤA: To je síce všetko pekné, ale ja nechcem byť ani pustovník, ani meteorológ, ba ani rosnička, ktorá na rebríku trhá lístky. Ja chcem byť Paťa... Normálna Paťa a chcem ísť preč. Domov. Už aj mi ukážte mi, ako sa dostanem z lesa von, do môjho rodného paneláku.

PUSTOVNÍK: To je naopak výborný nápad. A mala by si zmiznúť dokonca čo najskôr. Je to celkom jednoduché. Pôjdeš rovno a pri bútlavej vrbe zabočíš doľava.

PAŤA: *(sa rozbehne)* Ďakujem, dobrý človek.

PUSTOVNÍK: Nemáš začo, dievčinka. Nezabudni - pri dutej vrbe doľava. (*Chvíľu pozerá za odchádzajúcou Paťou a keď tá zmizne v diaľke, zadumane si povie*) Alebo doprava? Hmmm. Možno si mýlim strany... Ale ako sa sem vlastne dostala? Taký to bol pokojný les a teraz toto...

Tma

Tretí obraz

Bodák osvetľuje len časť scény. Vchádza Paťa, evidentne však situácia nie je o nič lepšia, skôr naopak. Paťa blúdila, blúdi a zrejme ešte aj ďalej bude blúdiť.

PAŤA: Tuším som zablúdila. Teda - zablúdila som už aj predtým, ale teraz som sa už stratila dokonale. (*Rekapituluje*) Išla som rovno... potom pri búťľavej vrbe som zabočila doľava. Dostala som sa k ďalšej vrbe a aj tam som zabočila doľava. Pre istotu. Potom prišla ďalšia vrba a ešte jedna a nakoniec celé stromoradie vrúb a ja som sa okolo tých vrúb len točila a točila, ako by som mala vrbuľu. Totiž vrtuľu. A pristála som tu.

Scéna sa rozsvieti a zistíme, že Paťa sa nachádza v akejsi izbičke. Uprostred stojí sedem malých postiel'ok.

PAŤA: Zvláštne. Akoby som tu už niekedy bola. Hrnčeky, tanieriky - nepoznám to z nejakej kuchárskej knihy? Alebo - nevarila som tu už niekedy? Eskimácka kuchyňa to nebude, mexická tiež asi nie... Tak teda neviem. A tieto postiel'ky... Niečo mi to hovorí. Nevadí - sadnem si, (*hmatá rukami okolo seba až na niečo narazí. Natešene zvýskne*) najem sa a potom možno na niečo prídem. (*Začne sa kŕmiť tak, že ide smerom do kútu a za sebou necháva misky, kelímky a iné nádoby.*)

Zošerí sa. Vonku sa z diaľky ozývajú kroky, približujú sa. Vchádzajú trpaslíci.

1. TRPASLÍK: Ha!

Všetci stuhnú. 1. TRPASLÍK prechádza od jedného kelímku k druhému - každý nález skomentuje - až príde k trasúcej sa Pati.

1. TRPASLÍK: Ha!!! Ty si kto?

PAŤA: Ja som Paťa, dobrí ľudkovia.

2. TRPASLÍK: (*zoberie oslovenie na seba, nadšene k ostatným*) Tak mi ešte nikto nepovedal..! Že vraj som "dobrý ľudkovia". To si zapamätám.

3. TRPASLÍK: (*k Pati*) To by mohol povedať hocikto. Dokáž, že si Paťa...

PAŤA: Neviem to dokázať.

3. TRPASLÍK: Nevieš dokázať... Tak ti neveríme.

1. TRPASLÍK: Ja jej verím. Pretože keby nebola Paťa a chcela by sa vydávať za Paťu, mala by so sebou milión dôkazov, že je tým, kým nie je. A pretože to nemá nič, čím by dokázala, kto je, tak je tým, o kom tvrdí, že je - teda Paťou.

VŠETCI TRPASLÍCI: (*chvíľu v šoku prežívajú, čo práve počuli, potom uznanlivo*) Ty brďo, to je logika!

4. TRPASLÍK: (*snaživo*) Ty kokso!

VŠETCI TRPASLÍCI: (*sa na neho vrhnú, a štuchancami ho upozorňujú na faux pas*):
Hovorí sa, ty brďo, nie ty kokso, ty kokso!!

PAĎA: Síce tomu nerozumiem, ale znie to presvedčivo. Ale ja sa poznám - ja som naozaj Paťa.

3. TRPASLÍK: (*súhlasí*) Dobre - verím ti. Také meno by si si nemohla vymyslieť. S tým si sa už musela narodiť.

PAĎA: A vy ste kto?

4. TRPASLÍK: My sme trpaslíci.

2. TRPASLÍK: My sme siedmi trpaslíci.

1. TRPASLÍK: My sme (asi) siedmi trpaslíci.

PAĎA: Ako to - asi? (*V duchu ich prepočítava*) Naozaj ste presvedčení, že vás je sedem?

2. TRPASLÍK: Myslíme si to.

3. TRPASLÍK: Domnievame sa ...

4. TRPASLÍK: Hádame, že sme siedmi...

1. TRPASLÍK: Je to jednoduché. Počuli sme, že trpaslíkov býva sedem. Lenže keď sme chodili do školy, učili sme sa čísla do troch. Jedna, dve, tri... Potom sme už chýbali. Takže teraz pripúšťame, že by nás mohlo byť asi sedem, pretože rátať vieme len do troch a pritom vidíme, že sme viac ako traja. Čiže je nás viac ako traja - možno aj sedem.

VŠETCI TRPASLÍCI: (*uznanlivo*) Ty brďo, to je logika!

4. TRPASLÍK: (*snaživo*) Ty kokso!!

VŠETCI TRPASLÍCI: (*sa na neho vrhnú, a štuchancami ho upozorňujú na faux pas*):
Hovorí sa, ty brďo, nie ty kokso, ty kokso!!

PAĎA: (*nedôverčivo si ich zmeria, lebo neverí logike, ani ničomu inému*) Ale trpaslíci dúfam ste...

2. TRPASLÍK: Že či - a akí...

4. TRPASLÍK: Veľkí...

3. TRPASLÍK: Najväčší...

PAĎA: (*obzerá si trpaslíkov a potom postielky*) Ale tie postielky - nie sú trochu malé?

2. TRPASLÍK: Trochu? Sú príšerne malé. Musím spať na zemi. Zo mňa sa do postieľky zmestí nanajvýš tak päta. Ale môžem spať bez mojej päty? Ja tu a ona tam? Nemôžem. Srdce by mi odtrhlo, ak by sme mali spať od seba oddelení.
3. TRPASLÍK: Srdce? Chceš asi povedať, že by ti odtrhlo pätu...
2. TRPASLÍK: Aj tú, ale srdce by mi odtrhlo najprv. (*Plačlivo*) Srdce bez päty je stratené. A ja s nimi...
- TRPASLÍCI : (*spievajú*)

KEĎ SA CEZ DEŇ ZOŠERÍ

Keď sa cez deň zošerí, začne asi pršať
keď sa kameň rozhrýzne, rozkýve sa zub (ZUB!)
Keď pes vletí do dverí, začne na ne vrčať
zježí sa mu na srsti každý tretí chlp

Mačka sa len usmeje, je to veľká dáma
do mlieka si ponorí ružovučký nos
Šepká myša myšovi, že je to jej známa,
na syre že býva jej každodenný hosť

Keď sa hora otvorí, vietor sa rozsviští
raduje sa ondatra, poteší sa plch (PLCH!)
Že ten vietor nesviští niekde na sídlisku
že tá silná víchrica, že ich zbaví bláh

Trpaslík sa trpaslí a obor sa obrí
jašter ten sa jašterí a krčí sa krk.
Zámka drží na kľúči, bobor býva dobrý,
hrča keď sa vypučí, tak urobí hrk.

Nikdy nikto nikomu neuverí, že sa
také veľké nezmysly môžu ešte stať (STATĎ!)
Všetky cesty vedú do čarovného lesa,
kto sem v noci zabľúdi, cez deň sa bude báť.

Trpaslíci s Paťou dospievajú a dotancujú. Vyčerpaní sadnú na zem.

1. TRPASLÍK: Tak a teraz do práce.

VŠETCI TRPASLÍCI: Veru, do práce. (*Zostanú sedieť*)

Hodnú chvíľu sa nič nedeje. Potom Paťa trochu rozpačito:

PAŤA: Toto je teda les!!! Hovorili ste, že idete do práce.

1. TRPASLÍK: Fakt. Nič iné sme ani netvrdili, že? (*obracia sa na ostatných*).

PAŤA: Ale, ako vidím, nikam nejdete.

2. TRPASLÍK: Nemáme kam.

3. TRPASLÍK: A keby sme aj mali kam, nemáme tam čo robiť.

4. TRPASLÍK: A keby sme aj é mali čo robiť...nemáme (*všetci trpaslíci ho posmeľujú, aby sa vykotal*) - éé- čím. (*Teší sa, ako to zvládol*)

1. TRPASLÍK: My sme proste takí trpaslíci bez ničoho. Trpaslíci houmlesáci.

PAŤA: To je nepríjemné. (*Premýšľa*) A čo keby ste si našli, povedzme, baňu?

3. TRPASLÍK: Akú "baňu"? Čo zase za "baňu"? Stále len nosí nové nápady a my aby sme sa strhali.

PAŤA: Napríklad zlatú baňu...

VŠETCI TRPASLÍCI: Zlatú baňu? A čo je to "zlatá baňa"?

1. TRPASLÍK: Myslíš dozaista podzemné priestory na ťažbu zlatej rudy, alebo ako sa správne po geologicky povie, pyritu?

4. TRPASLÍK: (*povie si potichu pre seba*) Ty kokso!

2. TRPASLÍK: Zlatú baňu? Kašlem na ňu! (*Nadšene*) Priatelia, ja som básnik!! (*Raduje sa a všetci trpaslíci s ním*)

PAŤA: Alebo - striebornú baňu...

2. TRPASLÍK: Počkať, počkať! (*Snaží sa premýšľať, potom vyhrkne*) Striebornú baňu? Kašlem aj na ňu! (*Ešte nadšenejšie*) Ja som ešte stále básnik!

VŠETCI TRPASLÍCI: (*sa radujú*)

4. TRPASLÍK: Akú veľkú baňu? Bude aspoň takáto? (*Ukáže rozmer rukami*)

3. TRPASLÍK: Zlatú baňu, striebornú baňu, potom slivkovú a orieškovú a arašidovú...

PAŤA: Arašidová tiež môže byť. Kým budete pracovať, ja môžem variť. Poznám jeden výborný recept na kura v arašidovej omáčke. To sa vezme stredne veľké kura, nasolí sa, obloží pomarančami...

3. TRPASLÍK: ... a potom sa vypustí von, aby bol pokoj.

PAŤA: (*Plačlivo*) Nevypustí.

3. TRPASLÍK: Vypustí. A ak ho nevypustíš ty, vypustím ho ja. A pomaranče mu zabalím na cestu, aby malo niečo do exotických krajín.

9 STRANA VYŇATÁ

1. TRPASLÍK: To je dobre. Prejedanie nie je zdravé.

2. TRPASLÍK: Našiel som hribik. Zjeme ho celý, alebo si necháme niečo aj na zajtra?

PAŤA: *(sa rýchlo vrhne po hribiku, hodí si ho do úst, potom blažene povzdychne)* Zjedli sme ho celý. Aspoň sa do zajtra nepokazí.

Trpaslíci zostanú v nemom úžase stáť, potom sa ako prvý spamätá 1. TRPASLÍK.

1. TRPASLÍK: Takže to máme za sebou. Aspoň už dnes nemusíme plánovať prestávky na jedlo.

2. TRPASLÍK: Môžeme hádať kde sme. Ja tipujem, že sme v lese.

3. TRPASLÍK: V lese sme boli včera a predvčerom. Chce to zmenu prostredia.

4. TRPASLÍK: Ja myslím, že sme - é - v hore.

3. TRPASLÍK: V akej hore?

4. TRPASLÍK: No - v tmavej. Svetlá hora vyzerá inakšie.

PAŤA: Musíme sa niekoho spýtať na cestu k najbližšej bani. *(Obzerá sa okolo seba, naraz uvidí v tme dolu hlavou visiaceho KÚZELNÍKA)*. Aha, netopier. To znamená, že baňa je neďaleko. *(Zatrasie ním)* Pán netopier, kde je tu najbližšia baňa?

KÚZELNÍK: *(padne na zem, otrasie sa)* Čo to bolo? Niečo vybuchlo? Kde som?

PAŤA: To by sme aj my radi vedeli, kde sme. Neviete, kde nájdeme nejakú baňu?

KÚZELNÍK: Kvôli tomu ma rušíte? Viete, kto vôbec som?

PAŤA: *(sa mu prizrie bližšie a poteší sa)* Aha - balvan. Vlastne kameň. Vlastne pustovník.

KÚZELNÍK: S niekým si asi ma pletieš.

PAŤA: To by som sa neopovážila. Ste predsa pustovník Archibald, nie?

KÚZELNÍK: Nie. Som kúzelník Roarindakarafarapasol.

PAŤA: Ako?

KÚZELNÍK: Roarindarakvara - é - transpetrol.

PAŤA: Prepáčte, asi som nerozumela. Ako sa voláte?

KÚZELNÍK: Roarindarakvara... Roarindaparvara.... Úplne si ma domotala. Už ani neviem, ako sa volám. *(Číta z ťaháku)* Roarindarastafarakversol.

PAŤA: To je ale meno. Dá sa aj zapamätať?

KÚZELNÍK: Nie. Preto so sebou nosím ťahák. *(Polohlasom si opakuje meno)* Roarindarastafarakversol... Roarindarastafarakversol.... Hádám si to zase na chvíľu zapamätám.
(Schová papier do ľavého vrečka)

3. TRPASLÍK: *(podrypne)* Akože sa to voláte?

KÚZELNÍK: Roarinda- *(šacuje si vrečká)* Neviete, kde som si dal ten papier? *(Z pravého vrečka vytiahne papierik. Číta)* Papier s menom máš v ľavom vrečku.
(Ospravedľujúco) Niekedy je to dosť komplikované. Občas by som sa radšej volal Hugo. *(Siahne do náprsného vrečka a vytiahne papierik. Číta)* Ty nie si Hugo. Len ďalej hľadaj v ľavom vrečku a nevymýšľaj! *(Je mu to trápne)* Prepáčte. *(Siahne konečne do ľavého vrečka a vytiahne hľadaný ťahák)* Roarindarastafarakversol. Pekné meno. Síce trochu ťažké, ale inak pekné meno. Ale trochu ťažké...

3. TRPASLÍK: Ale inak pekné.. Viem, už sme to počuli. *(Zreve)* Kde je baňa?
Všetci ho pacifikujú a utišujú.

2. TRPASLÍK: *(ospravedľujúco)* Ospravedľňte ho. Býva občas trochu nervózny. *(Zreve)*
Kde je tá baňa? Hovor!
Aj jeho pacifikujú a utišujú.

PAŤA: *(ospravedľujúco)* Sú trochu nervózni. Pochopte - trpaslíci bez bane sú ako ryba bez oleja. Bez octu. Vlastne - ako ryba bez vody.

KÚZELNÍK: Chápem, ale neteší ma to. Ryby bez bane a trpaslíci bez vody ma znervózňujú. Vlastne naopak. Trpaslíci bez vody a ryby bez vane ma znervózňujú. Vlastne trpaslíci bez vane a ryby bez sódy... Ale - veď je to fuk! Nemusím všetko vedieť - ja som len kúzelník.

PAŤA: Vykúzlite nám niečo. Ryby hoci aj bez bane... alebo čo....

KÚZELNÍK: Toto nie je estráda a ja nie som David Copperfield. Som seriózny čarodejník a kúzliace hodiny mám len v stredu a v piatok od desiatej do dvanástej hodiny.

2. TRPASLÍK: Neurobíte výnimku?

KÚZELNÍK: Nie.

3. TRPASLÍK: *(pohodlne sa usádza)* Dobre. Tak tu budeme musieť zostať do stredy. Alebo až do piatku.

KÚZELNÍK: Nie, len to nie. *(spieva)*

KÚZELNÍKOVA PIESEŇ

Prečo všetci myslia, kúzelník že je tu
aby robil zázraky
Že od rána na nič nemyslí len na to

ako zmeniť oblaky.
Vravím vám, že je to omyl,
čaruje len ak má chuť.
Väčšinou však chce mať od zázrakov pokoj
pokoj iba mať a kľud.

Kúzelník chce iba normálne žiť, proste
ako všetci ostatní
Nakupovať, čítať a chodiť do práce
splietat' si plány a sny.
Sedieť s rukami za hlavou
a s nohami na stole
a zázrak urobiť iba z času na čas
aby veľmi nebolel

KÚZELNÍK: Dobre teda. Urobím výnimku. Čo mám predviesť?

PAŤA: Aký máte repertoár?

KÚZELNÍK: *(podáva jej čosi vo veľkosti jedálneho lístku)* Môžem predviesť pričarovanie
pterodaktylov a brontosaurov, zatmenie slnka, mesiaca a rokfortu, ale ja osobne by som
dnes odporúčal živelné pohromy a besnenie prírody.. *(bokom)* A keď mi už budete
celkom liezť na nervy, vyčarujem svoje zmiznutie.

PAŤA: *(sa radí s trpaslíkmi)* Dobre teda, pričarujte svetlo.

KÚZELNÍK: *(začne mávať rukami, čosi si mrmle popod nos. Potom vystrelí kamsi rukou a
čistinku zaleje oslnivé svetlo)*

Paťa a trpaslíci sú z toho hotoví.

PAŤA: To bolo niečo úžasné.

KÚZELNÍK: *(skromne sa pýri)* Nič to nebolo.

PAŤA: Ale bolo. Bolo to fakt fantastické. Ako ste to dokázali?

KÚZELNÍK: Je to jednoduché. Jednak som obdarený zázračnými schopnosťami a jednak
viem, kde je vypínač svetla. Abraka dabra šťuk - a zapnem. Abradabraka šťuk - a
vypnem. Mágia je mocná. A elektrina tiež.

PAŤA: *(ďalej študuje Kúzelníkov repertoár)* Neuveriteľné. Čo tu máme ďalej? Aha - búrka.
Vedeli by ste urobiť búrku s hromami a s dažďom?

KÚZELNÍK: Žiadny problém. Ale bez dažďa.

4. TRPASLÍK: A prečo bez dažďa?

KÚZELNÍK: Lebo bez dažďa.

VŠETCI TRPASLÍCI: (*chápu*) Ahááá?!

KÚZELNÍK: Teraz zatvorte oči, pretože toto kúzlo neprežije žiaden ľudský zrak.

Všetci zavrú oči. Zotmie sa. Kúzelník sa rozhliadne okolo seba, prekontroluje, či majú všetci zatvorené oči, potom sa zohne a z kríkov vyťahne plech, ktorým počas svojich "kúziel" hlučne rachotí.

KÚZELNÍK: Nebesá a mraky chmúrne, rozpútajte hromy a blesky. Nech sa rachot hromu rozlieha od domu k domu. (Tuším z toho už začínam veršovať). Vietor duj a ty búrka pod! (*Súčasne so svojimi slovami mláti okolo seba plechom a inzitne tak simuluje údery hromu.*)

Keď už je toho rachotenia príliš, 1. Trpaslík ukradomky otvorí oči a vidí, ako Kúzelník máva plechom.

1. TRPASLÍK: Podvod! To je podvod!

2. TRPASLÍK: (*zasnene, ešte stále so zatvorenými očami*) To nie je podvod. To je búrka.

1. TRPASLÍK: Vážne? Tak to je pekne železná búrka.

Všetci otvoria oči a zazrú Kúzelníka, ako tam zvädnutý stojí s kusom válcovaného plechu v ruke.

2. TRPASLÍK: (*zúrivo, lebo je urazený, že ho oklamali*) Možno je to taká búrka, až plechy padajú. (*Nadšene*) Priatelia, ja som vtipný!

KÚZELNÍK: Nemáte zmysel pre prírodu.

3. TRPASLÍK: Príroda nám nevadí, ale plechov máme plné zuby.

4. TRPASLÍK: Ja nemám - aha... (*ukazuje svoj chrup naokolo*)

PAŤA: Moje hodinky! V tej búrke sa mi stratili hodinky!

Všetci hľadajú po zemi.

1. TRPASLÍK: Nič. Žiadne hodinky sme nenašli.

2. TRPASLÍK: V tom asi budú nejaké čary.

Všetkým čosi napadne a uprú zrak na Kúzelníka. Ten sa zháci a začína sa nenápadne strácať.

3. TRPASLÍK: Pán Honolulu alebo ako sa to vlastne voláte, ukážte vrecká.

KÚZELNÍK: (*Siahne do plášt'a a v rozpakoch*) Tu sa asi naozaj dejú zázraky. Nieкто mi do vrecka pričaroval hodinky. Momentálne ale žiadne nepotrebujem, tak vám ich rád darujem.

PAŤA: Lenže to sú moje hodinky.

1. TRPASLÍK: Pán Kúzelník, vy nie ste kúzelník, vy ste zlodej.

KÚZELNÍK: No dovol'te...

1. TRPASLÍK: Bez dovolenie - ste zlodej. Pozrime sa, čo tam ešte má.

Vrhnú sa na Kúzelníka a prehrabávajú sa mu vo vreckách.

PAŤA: Ďalšie hodinky, a ešte jedny, lampa, kľúče od pokladu, dve strieborné podkovy, tri zlaté vlasy Deda Vševeda, strieborný príbor, soľničky, koreničky, cukorničky, glóbus, kus koľajnice... A tu - pozrite....

1. TRPASLÍK: Celé španielske vojnové loďstvo. Aj s admirálom.

KÚZELNÍK: Ale bez Krištofa Kolumbusa... Toho som neukradol.

2. TRPASLÍK: Aspoň že tak. Ale vlastne - prečo ste neukradol aj Krištofa Kolumbusa?

PAŤA: Možno je to naozaj slušný človek.

KÚZELNÍK: Vyrušili ma, tak som im Krištofa nechal. Vezmem si ho nabudúce.

4. TRPASLÍK: Tak? Ukradnete aj Kolumbusa? A kto potom objaví Ameriku, há? Kto nám prinesie Coca Colu, Michaela Jacksona, Mickey Mousa a hamburgery káčera McDonalda?

PAŤA: Keď ukradne Kolumbusa, kto nám objaví zemiaky? A z čoho potom budeme robiť zemiakové placky? A lokše?

3. TRPASLÍK: (*pomstychtivo*) Čo s ním urobíme? Poznám 150 spôsobov, ako ho potrestať, len neviem, ktorý si vybrať.

PAŤA: Nechajte ho. Čakajú nás dôležitejšie veci. Nebudeme sa ním teraz zdržovať.

KÚZELNÍK: A čo si myslíte, že vás v tomto lese čaká? Nič dobrého. Vráťte sa domov, lebo sa ešte budete diviť. Je tu milión dvesto tisíc stromov a za každým číhajú ešte horšie príšery ako ja - a ja pritom nie som bohvieaký charakter. Mohol by som sa hanbiť, ale nebudem. A just nie.

PAŤA: Poďme. Už sa stmieva, možno bude aj pršať. Aha - tu je akási jaskyňa.

1. TRPASLÍK: (*nazrie*) Je to akási tmavá jaskyňa.

3. TRPASLÍK: (*nazrie*) Dokonca veľmi tmavá jaskyňa...

4. TRPASLÍK: (*tiež nazrie dovnútra, chce niečo povedať, potom sa len chytí za hlavu a vyjadri hrôzu z toľkej tmy*)

2. TRPASLÍK: Tmavé jaskyne vraj bývajú najzaujímavejšie...

Paťa a trpaslíci odchádzajú do jaskyne

KÚZELNÍK: (*pozerá za nimi, zlovestne*) Varoval som vás. Ešte budete ľutovať, že ste sa nezostali doma.

4. TRPASLÍK: (*vráti sa*) My už nemáme žiadne doma. My už chceme len tú baňu...

Ohlušujúci úder hromu, tma.

Piaty obraz

Paťa a trpaslíci sa nachádzajú v dlhej tmavej chodbe.

PAŤA: Už aspoň päť hodín ideme touto podzemnou chodbou. Je tu tma ako vo vreci.

2. TRPASLÍK: Tma ako vo vreci - to sú ale veci. *(Nadšene)* Ja som ešte stále som básnik, priatelia.

3. TRPASLÍK: Tma ako vo vreci - iba samé kecy.

2. TRPASLÍK: *(Plačlivo)* Tuším, že aj on je básnik. To sa môže?

4. TRPASLÍK: *(Tiež chce zabodovať)* Tma ako vo vreci ... *(zrazu mu ale všetko dôjde)* Ja sa bojím.

PAŤA: Tak dobre - je tu tma ako pred búrkou.

1. TRPASLÍK: Aká búrka?

2. TRPASLÍK: Čo - bude búrka?

3. TRPASLÍK: Počuli sme, že vraj zase bude búrka..

4. TRPASLÍK: Hrozná búrka...

2. TRPASLÍK: Už vidím blesky!

PAŤA: Tak dobre. Je tu jednoducho tma. A bodka. Nemáte niekto lampu?

3. TRPASLÍK: Kde by taký trpaslík zobral lampu?

PAŤA: A baterku?

1. TRPASLÍK: To je niečo iného. Trpaslík bez baterky a walkmana nejde ani do kina.

Všetci trpaslíci vytiahnu baterky a začnú svietiť okolo seba, na divákov.

PAŤA: *(spieva)*

TRPASLÍK

Čítala som mnoho knížiek rozprávkových príbehov
o drakoch, čiernokňažníkoch vážne a či s úsmevom
Vymýšľala som si tajne, mysliac že to nevie nik
ako a kde žije, čo je a čo pije
jak vyzerá trpaslík

Že je to taký celkom malý malilinký mužiček
v záhrade a s dlhou bradou príliš vážny na svoj vek
Z trochu ofarbenej sadry stojí v tráve ako pník
že mu nezáleží či prší či sneží
tak že žije trpaslík

TRPASLÍCI: (spievajú)

Kto to kedy videl žiť
trpaslíka v daždi
ak by mal takto v daždi hniť
tak sa asi zblázni
Trpaslík, ten najradšej
v teple v suchu býva
to mokré, s čím si pletieš ho,
tak to je, prosím, ryba

Trpaslík je vzdelaný
nie je to žiaden trkvas
má rád lepšiu spoločnosť
než je mak a mrkva
Čo sa týka rozprávok
nie je on na vine
že takéto horory
si pozrie radšej v kine

2. TRPASLÍK: Aha, kvaple. A aké veľké... A nekvapkajú.

1. TRPASLÍK: Sú to nekvapkavé kvaple. Kvaple, ktoré kvapkajú, sú žblnkle.

4. TRPASLÍK: Prečo... žblnkle?

1. TRPASLÍK: Lebo kvapka, keď padne do vody, urobí žblnk. Keď neurobí žblnk, tak sú to suché kvaple.

PAŤA: (*snaživo*) Ty brďo, to je logika!

Ticho, žiadna odozva. Všetci na ňu zostanú mlčky pozerat'. Po chvíli ticha

3. TRPASLÍK: Žiadna logika, to je riadna somarina. Keď sú kvaple suché, tak musia byť suchle.

2. TRPASLÍK: Ale hovoril tú somarinu pekne, celou vetou.

1. TRPASLÍK: Ja viem, že je to nezmysel, ale lepšie vysvetlenie nemám.

VŠETCI TRPASLÍCI: (*chápavo*) Ahááá...

2. TRPASLÍK: (*na diváka*) Ďalší cencúľ. A aký pekný.

4. TRPASLÍK: (*na niektorého malého diváka*) Aha, trpaslík. (*Vyberie z vrecka skladací meter a premeriava ho*) A ešte menší, ako ja!

1. TRPASLÍK: *(na niektorého z rodičov)* Medveď! A ešte jeden! Íha, koľko medveďov ...
Hotové ZOO-story.

PAŤA: Prestaňte sa baviť, prišli sme sem pracovať.

3. TRPASLÍK: Čože? O práci mi nikto predtým nehovoril. Ja idem domov.

4. TRPASLÍK: *(hanblivo)* Ja by som už aj pracoval. Ale čím-čim-čim? Čim-ča-rara-čim-čim-čim?

2. TRPASLÍK: Tou-tou-lopatou. A krom-krom-krompáčom. *(Bokom)* Opäť poézia. Ja sa asi zbláznim, aký som dobrý.

1. TRPASLÍK: Sľubovala si nám baňu. Kde je? Ty tu nejakú vidíš?

PAŤA: Nevidím. Ale toto je ideálne miesto pre vykopanie bane. Všetky bane bývajú pod zemou.

3. TRPASLÍK: To máme my vykopať baňu? Radšej ju kúpim od nejakého medveďa. *(K divákovi)* Prosím vás, nemáte náhodou u seba nejakú voľnú baňu? Nemusí byť veľmi veľká, len nech je zlatá.

4. TRPASLÍK: Áno, nech je milá...

2. TRPASLÍK: Dobre teda, ideme kopať. *(Začne kopať, ostatní ho pozorujú. Po chvíli prestane)* Kopem tu už dobrých *(pozrie na hodinky)* päť sekúnd a baňa nikde.

PAŤA: Jeden trpaslík sám nič nedokáže. To musia kopať všetci.

1. TRPASLÍK: Aha!? Tak kopme...

Trpaslíci sa rozostavia po celom divadle a každý začne kopať na inom mieste. Po chvíli prestanú.

1. TRPASLÍK: Veľmi sa to nepohlo.

PAŤA: Zle ste ma pochopili. Musíte kopať všetci, ale naraz a na tom istom mieste.

3. TRPASLÍK: Tak my máme kopať? A čo budeš robiť ty?

PAŤA: Budem vám držať palce, aby to dobre dopadlo.

1. TRPASLÍK: Budeme ti za to vďační. Aspoň nám nebudú zavádzať. Podrž mi tieto.

Nasleduje krátka pantomíma, kedy Paťa drží Trpaslíkovi palce na rukách a ten sa pokúša dostať ku krompáču, prípadne ním kopať bez palcov. Zrazu zmena osvetlenia, úder hromu, oslnivé svetlo. Na scéne sa zjaví Vládca lesa.

Šiesty obraz

VLÁDCA LESA: Tak dost! Kto vám dovolil kopať do mojej zeme a robiť v nej jamy?

PAŤA: Pardon! Nie jamy, ale bane.

VLÁDCA LESA: To je jedno. Kto vám dovolil kopať čokoľvek? Tu sa nič meniť nebude!!!

PAŤA: Aha, my sa poznáme - to je predsa balvan, totiž pustovník Archibald.

1. TRPASLÍK: Nie - to je kúzelník Ro-ro... Ru-ru... no, proste ten oný....

2. TRPASLÍK: Meteorológ s plechom...

3. TRPASLÍK: Podvodník s hodinkami...

4. TRPASLÍK: Krištof s Kolumbusom...

VLÁDCA LESA: Som Vládca tohto lesa. Vydával som sa za pustovníka Archibalda, aj za kúzelníka Roarindarastafarakversola, aby som vás varoval a a odlákal od vášho úmyslu vniknúť na moje územie a ničieť môj majetok. Zdá sa však, že márne. Napriek mojim výstrahám ste zostali. Preto bude vaša opovážlivosť potrestaná .

3. TRPASLÍK: *(sa snaživo prihlási)* Poznám 150 spôsobov, ako potrestať, len neviem, ktorý vybrať.

1. TRPASLÍK: Prestaň - teraz ide o nás.

3. TRPASLÍK: Aha - takže poznám len 2 spôsoby. A ani jeden nie je dosť vhodný... *(schová sa za ostatných)*

PAŤA: Vlastne - ja som ani nechcela sem ísť, ale všetkému na vine je tá kniha.

VLÁDCA LESA: Aká kniha?

PAŤA: Táto kuchárska kniha. Sú to asi celkom dobré recepty, ale zrejme pre inú dobu a inú kuchárku. Netopiere v aspiku. Pavúčie stehienka na kyslo. Žabie jazýčky na jedovatej smotane...

VLÁDCA LESA: Zadrž! Ty si našla čarodejnícku knihu babského čiernokňažníckeho spolku. Stratila sa a nikto nevedel, komu sa dostala do rúk. Pekne ju vráť ju a som ochotný na tvoju opovážlivosť zabudnúť.

PAŤA: Ó, veľmi rada. Tu je. Ale bude mi trochu ľúto za receptami. Ešte som všetky nevyskúšala. Napríklad ten na strane 126...

VLÁDCA LESA: Mlč!

PAŤA: *(nedá mu knihu, zahovára)* Viete, ten s pavúkmi na balkánsky spôsob...

VLÁDCA LESA: Mlč! Už ani slovo, lebo... Lebo! Nič sa nebude variť ani vítať ani kopať ani inak dierovať. Nedovolím, aby niekto z mojej zeme robil ementál.

PAŤA: *(nesmelo, ale knihu mu stále nedáva)* Poznám aj iné syry. Tie by sme mohli...?

VLÁDCA LESA: Mlčať a nič nehovoriť. Doteraz som bol pokojný...

PAŤA: *(šepká I. Trpaslíkovi)* Ako to bude vyzerat', až znervózne?

VLÁDCA LESA: *(zvyšuje hlas)*...ale už pomaly prestávam byť kľudný. 3 - 2 - 1 - teraz. *(strašne zreve)* Waúúú!!!!

PAŤA: (*trásie sa*) Už nikdy, opakujem už nikdy nechcem mať nič spoločného s varením ani s pečením ani so smažením ani s kuchárskymi knihami. Keby som si kupovala šaláty a nevymýšľala experimenty s jedlami, mohla som byť teraz doma a nemusela som od hrôzy šedivieť.

19 STRANA VYŇATÁ

1. TRPASLÍK: Ale bez bane...

VLÁDCA LESA: Nebojte sa - Mám knihu, aj baňa bude. Akú chcete? Zlatú, striebornú, orechovú, karamelovú, arašidovú...

VŠETCI TRPASLÍCI: (*začnú jančiť a skákať jeden cez druhého*) Zlatú... .Striebornú... Orechovú... Citrónovú....Karamelovú...

VLÁDCA LESA: Dost', budú všetky ... Len aby ste stihli všade ťažiť... Panebože - ja mám vlastných trpaslíkov... Už len to mi chýbalo. Viete čo - oslávime to veľkou hostinou ... (*Neveriaco krúti hlavou*) Takže ja mám vlastných trpaslíkov... To mi doma ani neuveria... (*spieva*)

PIESEŇ O CHÝBANÍ

Roky som mal pocit, že mi stále
že mi stále čosi chýba,
roky som mal tento pocit, ale
stále som nevedel čo.
Tušil som len, že predomnou niekto
niekto niečo asi skrýva
Tušil som to, ale aj tak stále
stále som nevedel čo.

Spočítal som prsty z každej jednej ruky
či ich nie je menej ako päť.
Prežíval som hrôzu, zažíval som muky,
stále som len hľadal odpoveď

Čo mi asi môže takto veľmi
čo mi môže takto chýbať -
mať tak kočiar a šesť párov koní

viem už že mi chýba bič..
Lenže ja koč nemám ani kone
nemajú u mňa kde bývať,
keď nič nemám tak to vlastne nikdy
nemôže mi chýbať nič.

Spočítal som nohy, či ich mám do páru
či som jednu niekde nestratil.
Bolo by mi ľúto, (veď) za tú nohu starú
novú by som nikdy nemenil.

Ale teraz mi je všetko jasné
a nemám čo viacej skrývať
dnes už viem to, čo mi až do dneška,
čo mi nepovedal nik.
Vládca lesa ten vraj nikdy celkom
celkom kompletný nebýva,
ak mu v lese chýba čo len jeden,
čo len jeden trpaslík.

PAŤA: Vládca má les s trpaslíkmi, trpaslíci majú baňu... Každý má niečo, ale čo mám ja?

1. TRPASLÍK: Správne, čo máš ty?

VLÁDCA LESA: Zaželaj si a budeš mať, čo len budeš chcieť.

PAŤA: Chcela... Chcela by som sa vrátiť domov. Ale ako?

VLÁDCA LESA: Tak to je problém. Z nášho čarovného lesa sa nikto len tak ľahko
nedostane.

PAŤA: Ale veď to je strašné...

VLÁDCA LESA: Strašné? Naopak - nám sa tu celkom páči.

PAŤA: Lenže vy ste....vy ste...

VLÁDCA LESA: *(výhražne)* Čo sme...?

PAŤA: Rozprávkové bytosti!

VLÁDCA LESA: *(k ostatným)* Je bystrá. Za to dostane metál.

PAŤA: Lenže ja som človek. A človek patrí medzi ľudí.

VLÁDCA LESA: *(k Trpaslíkom)* Dostane dva metály. Je ešte bystrejšia, ako som si myslel.
(zadumá sa) Lenže, ako som povedal, je tu problém. Odísť z čarovného lesa - to nie je
len tak.

PAŤA: Ale nejak to predsa musí ísť. Musí byť nejaké čaro, nejaké kúzlo... Keď ma transportný sirup na potulky v čase a priestore dostal sem, môže ma odniesť aj späť, nie?

VLÁDCA LESA: Omyl. Ten funguje len jedným smerom. Aj sa tak nazýva celým menom - jednosmerný transportný sirup. Ale počkať - jedna možnosť by tu možno bola. (*začne listovať v knihe*) Smer do čarovného lesa...cez les...ponad les... popod les... aha, tu je to - smer z čarovného lesa do ľudského sveta. Soľ.

VŠETCI: Čo soľ? Čo za soľ? Aká soľ?

VLÁDCA LESA: Na to treba soľ. Obyčajnú soľ. Kuchyňskú. Oblizneš soľ, povieš - Soľ sem, soľ tam a fííí - už si medzi ľuďmi.

PAŤA: Výborne. Môžete mi dať trochu soli?

VLÁDCA LESA: Soľ nemám. V tomto lese sme soľ nikdy ani nemali. Preto odtiaľto nikto nikdy nikam neodchádzal.

VŠETCI TRPASLÍCI: To je fakt. Nikto nikdy nikam. Logika, ty brďo...

VLÁDCA LESA: Raz tu aj bola nejaká princezná, že by nakúpila soľ pre svojho kráľovského otecka, aj zlato ponúkala, ale poslali sme ju ... do susedného kráľovstva. A myslím, že ju tam aj zohnala, lebo sa tu už viacej neukázala.

PAŤA: To znamená, že sa už nikdy odtiaľto nedostanem? To znamená, že len pre trochu soli tu zostanem navždy? (*Začne plakať*)

4. TRPASLÍK: (*podíde k Pati a pozrie sa jej zblízka do tváre*) Čo je to?

3. TRPASLÍK: Vyzerá to zvláštne...

1. TRPASLÍK: Dokonca veľmi zvláštne - ako drahokamy.

PAŤA: To sú slzy.

2. TRPASLÍK: (*dotkne sa Patinej slzy a oblizne prst*) Sú slané...

PAŤA: Slané?? (*Dotkne sa svojej tváre*) Hurá - slané... Takže môžem sa vrátiť!

VLÁDCA LESA: Keď chceš....

PAŤA: Chcem... Takže - žiadne varenie, žiadne kúzlenie, žiadni trpaslíci, žiaden čarovný les, žiaden ... (*zamyslí sa*) Ale - budem vám písať... Alebo telefonovať... Alebo faxovať...Ale vlastne - aspoň občas by som chcela ... Také malé kúzielko a cesta späť, do rozprávkového lesa. Ved' nemusí to byť nastálo, ale len tak občas, nie? Navštíviť trpaslíkov, pozdraviť Vládcu lesa a keď náhodou stretnem nejakého draka, opýtať sa ho, ako sa vodí jeho hlavám (a princeznám). Taký útulný panelákový 3 + 1 s príslušenstvom na šiestom poschodí bez výťahu je síce tiež pekný, ale rozprávka to nie je...

1. TRPASLÍK: Počkaj! Niečo tu pre teba máme... Pššš...(*Mrkne na ostatných, obkolesia Vládcu lesa, 4. trpaslík nebadane vezme Čarovnú knihu.*)

3. TRPASLÍK: Takú maličkosť...

2. TRPASLÍK: Dá ti darček - tento starček... *(V rozpakoch)* Zase báseň - čo narobím?

4. TRPASLÍK: *(hanblivo podáva Pati darček)* Pšššt!...

PAŤA: Ďakujem vám. A zbohom!

VLÁDCA LESA: Zbohom!

PAŤA: Vlastne dovidenia!!!

TRPASLÍCI: Dovi!!!

PAŤA: *nadýchne sa, dotkne sa svojich sĺz, oblizne prst a povie*

Soľ sem, soľ tam....

Zvukový efekt, možno aj dva. Svetlo. Paťa je odčarovaná.

VŠETCI: *(spievajú)*

DO LESA VEDIE JEDNA CESTA

Do lesa vedie jedna cesta
a z lesa mnoho ďalších
Na blúdenie vždy je dosť miesta,
spleť omylov a falší.
Kto ukryje sa do tmy stromov
kde pustovník len býva,
ten nevráti sa nikdy domov
v rozprávkach to tak býva.

Je to svet plný tajných hradov,
jaskýň kde žije drak.
Oheň tam nikdy nevychladol
a nejazdí tam vlak.
Nič nekončí sa celkom presne
a nezačína včas
Keď udrie blesk, tak celkom tesne
a neďaleko nás.

Je iba jeden možný spôsob,
ako sa vrátiť domov -
objaviť zas tie správne slová
a skryť sa v tieni stromov.

Je dobré vedieť, čo viac platí ,
než všetky možné smery -
že v rozprávkach sa nestratí ten,
kto na ne ešte verí.

K o n i e c

© Miloš Janoušek